

Kapitola druhá

„Lauro! Přijdeš pozdě na do školy!“ volala následujícího rána paní Fosterová z kuchyně.

Laura si naposledy pročísla kartáčem vlasy a seběhla dolů. Rána u nich doma probíhala vždycky zmateně. Když vešla do kuchyně, málem zakopla o Buddyho.

„Sedni, Buddy! Buddy, sedni,“ opakoval Max.

Jenže jakmile štěně uvidělo Lauru, tak se k ní rozjívěně vyřítilo. „Nazdárek, kámo,“ řekla a podrbala ho za ušima.

„Buddy! Pojď sem a sedni!“ přikazoval Max štěněti, které se mezitím začalo otírat o její nohu. Pak si klekl a zavrtěl ocáskem. „Haf!“ zaštěkal a laškovně se rozeběhl po kuchyni.

„Buddy bude na cvičišti ten nej...“ škládlila ho Laura. „Ten nejhorší.“

„To není pravda!“ zakňučel Max. „Mami! Nebude, vid', že ne?“

„Buddy to zvládne,“ ujistila ho maminka. „Lauro, neprovokuj a radši si dej něco k snídani.“

Laura se posadila a namazala si toast máslem. Max se zatím pokoušel otevřít sklenici s čokoládovou pomazánkou.

„No tak, Maxi,“ řekla Laura netrpělivě. „Přijdeme pozdě.“

Max zabral vší silou, ale víčko stejně nepovolilo.

„Ukaž, já to udělám,“ nabídla se Laura, vzala mu ji a otevřela.

„Lauro!“ protestoval Max. „Já sám! Proč se do všeho pořád pleteš?“

„Takhle bychom tu byli celý den,“ odpověděla mu.

„Tak dost, oba dva,“ utnula je maminka a projela si rukou účes. „Dojezte a vyrážíme.“

„Ahoj Lauro!“ zvolala Jessica Parkerová, když doběhla do třídy těsně před zvoněním.

„Ahoj!“ odpověděla jí. Stále ještě nevymyslela plán, jak by pomohla Mel.

„Včera večer jsme se se Samantou dívaly na inzeráty s poníky,“ vyprávěla Jessica. „Našly jsme tři, co by se nám líbili. Dokonce jsme zkoušeli přesvědčit tátu, aby se na ně ozval.“

„A dopadlo to?“ zjišťovala Laura, protože věděla, jak moc po něm Jessica i její nová nevlastní sestra touží.

„Ne,“ povzdechla si Jessica. „Táta říká, že musíme počkat až do prázdnin.“

V tu chvíli se do třídy vřítla Mel.

„Čauky,“ pozdravila ji Laura.

„Ahoj,“ odpověděla Mel a Laura si všimla, že její hlas zní mnohem tišeji než obvykle.

Než však stihla cokoliv říct, zazvonilo a do třídy vstoupil pan Noland, jejich učitel. „Ticho, prosím,“ pronesl a několikrát zatleskal rukama.

Když vzal do ruky třídní knihu, všimla si Laura, že Mel zbledla a zatvářila se nešťastně.

„Tak dobrá všichni, otevřete si učebnici matematiky,“ oznámil přísně a odložil výpis. „Rád bych, abyste se podívali na třetí cvičení na straně dvacet dva.“

Všichni sáhli po svých učebnicích, utišili se a pustili do práce.

Laura si všimla, že Mel zírá na cvičení se zlomky s hrůzou v očích.

„Zasekla ses? Nejde ti to?“ zašeptala Laura. „Chceš pomoci?“

„Ne... ne, já jen přemýšlím,“ odpověděla Mel a rychle začala něco škrábat.

Laura začala usilovně přemýšlet. Chtěla Mel pomoci, ale jak?

„Lauro, to vypadá, že ještě nic nemáš,“ napomenul ji pan učitel. „Potřebuješ poradit?“

„Ne, jsem v pohodě,“ vzhledla k němu provinile, ale pak se zarazila, protože náhle dostala nápad. „I když vlastně ano, potřebuji poradit, prosím,“ vyhrkla. „Nerozumím tomu.“

Pan Noland se zatvářil překvapeně. „Ale celý týden ti zlomky přeci šly dobře. V čem je problém?“ zeptal se a naklonil se přes její lavici. „Musíš jen zlomky seřadit od nejmenšího k největšímu a také při tom musíš vzít v úvahu jak jmenovatele, tak čitatele.“

„Čítatel je to číslo nahoře a jmenovatel to číslo dole, že?“ zeptala se Laura, aby ho přerušila, takže nemohl vykládat tak rychle a bez zastavení jako obvykle.

„Ano, a –“

„A zlomek je prostě jen část celku, že, pane učiteli?“ ujišťovala se dál. „Jako část dortu. Jmenovatel nám říká, na kolik částí je dort nakrájený a čítatel zase, kolik těch kousků máme,“ pokračovala a hodila očkem po Mel. S úlevou zjistila, že ji poslouchá.

„Ano, to je správně,“ prohlásil netrpělivě pan učitel.

„Takže, když máme jednu třetinu – znamená to, že byl dort nakrájený na třetiny,“ nenechala se zastavit Laura.

„Ano,“ přitakal pan Noland. „A když víš, že je to jedna pětina – jedna z pěti – tak je jmenovatel...?“

„Pět?“ zeptala se Mel předtím, než stihla Laura cokoli říct.

Laura a pan Noland se na ni podívali.

„Správně, Mel,“ souhlasil.

„Takže to znamená, že někdo dort nakrájel na pět dílků. A jedna desetina zase znamená, že těch dílků je deset,“ vypočítávala Mel a rozzářily se jí oči. „Jedna pětina je větší část než jedna desetina, protože když

nakrájíte dort na pět kousků, je každý z nich větší, než když ho nakrájíte na deset.“

„Výborně,“ pochválil ji pan Noland.

„Najednou to dává smysl,“ radovala se Mel.

„To je skvělé,“ řekl pan Noland. „A co ty, Lauro? Už tomu rozumíš?“

„Já?“ zeptala se s úsměvem. „Ano, už ano. Děkuji, pane učiteli.“

Pan Noland se usmál. „To mám radost, že máš radost.“

Laura se podívala na Mel a zahřálo ji u srdce. „Já taky,“ přitakala.

Když se Laura vrátila ze školy, ještě pořád zářila radostí. „Měl bys vidět, jak se Mel tvářila, když ty zlomky konečně pochopila,“ pochlubila se Soumrakovi a začala ho chystat na společnou vyjížďku s Mel a jejím poníkem Stínem. „Vypadala, že se jí vážně ulevilo.“

Soumrak si odfrkl. Jako poník jí sice nemohl odpovědět, ale i tak rozuměl všemu, co říká.

„Taky mě napadla jedna věc,“ vyprávěla dál Soumrakovi při čistění kartáče na hřebelcování. „Vím, že se snažíme pomáhat lidem, kteří řeší velké problémy – jako třeba Jessica, když nechtěla, aby se její táta znovu oženil, ale nemohli bychom využít tvoje schopnosti i k tomu, abychom pomáhali i s těmi menšími? Lidé totiž někdy dělají z komára velblouda a jsou z maličkostí zničení úplně stejně, jako by šlo o něco vážného,“ dodala a pohlédla na Soumraka, který poslouchal každé její slovo. „Co myslíš?“

Přikývl.

Laura ho objala. „Za chvíli bude večer,“ zašeptala. „Tak si o tom můžeme popovídat.“